

ἀργυροφουντωμένος ἐπίθ. Θράκ. (Βιζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ φουντωμένος μετοχ. τοῦ φουντώνω.

ἔχων ἀργυρόχρουν φύλλωμα δασύ, φουντωμένος:

*Ἀ. Ἐκεῖ π' ἀκκούμπησ' ὁ Χριστὸς χρυσὸ δέντρῳ ἐβγήκε,
χρυσὸ δέντροι χρυσόκλωνο καὶ ἀργυροφουντωμένο.

ἀργυροφυλλίτσι τό, ἀμάρι. ἀργυροφυλλίτσι Θράκ. (*Ἀ. μ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. φυλλίτσι.

ἀργυροῦν φύλλον: *Ἀσμ.

οἱ δέντροις ἦταν οὐ Χριστὸς, τὰ κλώνη τ' αἰ-βαγγέλι
τ' ἀργυροφυλλίτσι τοῦ ἦταν οἱ προυφητῆδες.

ἀργυρόφυλλος ἐπίθ. Γ'Ξενοπ. Θέατρ. 1,13.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο.

Ὁ ἔχων ἀργυρόχροα φύλλα: Κοίταξε τοῖς ἀργυρόφυλλες
ἐλαῖες ποῦ σκεπάζουν τοὺς χαμηλοὺς λόφους ἐκεῖ πέρα.

ἀργυρόχαλο τό, Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. χαλί.

Τάπης πεποικιλμένος δι' ἀργύρου ἢ ἀργυροῦφαντος:

*Ἀσμ. Φέρετε τὸν Γιαρνάκη μου τ' ἀργυρόχαλο,
φέρετε καὶ τὴν κορασὶά 'ς τὴν πλευρά του.

ἀργυροχάρτι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀργυρόχαρτο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. χαρτί.

Χάρτης ἐπαργυρωμένος ἢ ἔχων χρῶμα ἀργύρου.
Συνών. ἀσημόχαρτο.

ἀργυρόχορτο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον ὁ κορωνόπους (plantago coronopus) τῆς τάξεως τῶν ἀρνογλωσσωδῶν (plantaginaceae). Συνών. πετεινόχορτο.

ἀργυροχούλιαρο τό, ἰδ. ἀργυρο- (II).

ἀργυροχρυσομπεντένης ἐπίθ. ἀμάρι. ἀργυρο-
χρυσοπετένης Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός, χρυσός καὶ τοῦ οὐσ. μπεν-
τένι.

Ὁ περιβεβλημένος ἀργυροχρυσοῦφαντον στολήν: *Ἀσμ.

*Αἰ-Γεώργι καβαλλάρι | καὶ ἀργυροχρυσοπετένη,
κάτω 'ς τὸν δαφνοποταμὸ | θέλω κ' ἐγὼ νὰ κατηβῶ.

ἀργυρόχρυσος ἐπίθ. ΚΚρυστάλλ. *Ἐργα 1,140 ἀρ-
γυρόχρυσους Μακεδ. (Σιάτ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀργυρόχρυσος.

Ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς ἢ ἀργυροῦς μὲν, ἀλλ' ἐπιχρυσωμένος: Ἀργυρόχρυσος δαχτυλίδι Σιάτ. || Ποίημ.

Καὶ πότε τ' ἀργυρόχρυσος κουνῶντας θυμιάτο του
μ' εὐλάβεια τοῦ θυμιάτιζε τὸ θόλο τὸν κυρτό του

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Παχυμ. 2,498, 11 (ἔκδ. Βόννης) «ἀργυροχρύσοις βακτηρίαις».

ἀργυροχρυσωμένος ἐπίθ. Ἡπ. Κάρι. Κεφαλλ. κ.ά. ἀργυροχρυσωμένος Κάρι.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ χρυσωμένος μετοχ. τοῦ ρ. χρυσώνω.

Ὁ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Παραθυράκι μου ψηλὰ καὶ ἀργυροχρυσωμένα,
εἰπείτε τῆς κυρούλλας σας νὰ μ' ἀγαπᾷ κ' ἐμένα

*Ἡπ.

*Σ τὸν πύργο μας τὸ σιερὸ τὸν ἀργυροχτισμένο
τρεὰ παραθύρια θενὰ βρῆς ἀργυροχρυσωμένα
(σιερὸ = σιδηροῦν) Κάρι.

Ποιῶ καὶ πύργους τρέπατους ἀργυροχρυσωμένους
αὐτόθ.

*Ἀνοιξε τὸ πουργάκι σου τ' ἀργυροχρυσωμένο
καὶ ἀπλώσε τὸ χεράκι σου τὸ μοσκοβολισμένο
καὶ ἂν εἶν' ἀσήμι, ρῖψε το, ἀφέντη, νὰ τὸ διοῦμε,
καὶ ἂν ἔχῃς καὶ γλυκὸ κρασί, στείλε το νὰ τὸ πιῶμε

(ἀργυροχρυσωμένο πουργάκι ἐννοεῖται ὅχι μόνον τὸ πεποι-
κιλμένον διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀλλὰ καὶ τὸ πλήρες
ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν νομισμάτων) Κεφαλλ.

ἀργυροχτενίζω Πελοπ. (Γορτυν.) Μέσ. ἀργυροχτε-
νίζομαι Κάρι. Μετοχ. ἀργυροχτενισμένους Μακεδ. (Σίτοβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργυρόχτενο.

Κτενίζω δι' ἀργύρου κτενίου ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Λοῦσε με, μάννα, λοῦσε με καὶ ἀργυροχτενισέ με,
γιατ' ἔχω στράτα νὰ διαβῶ καὶ δρόμο νὰ περάσω

Γορτυν.

Φραγκοπούλλα λούνετο | καὶ ἀργυροχτενίζετο

Κάρι.

Ναυτοῦ ψηλὰ ποῦ κάθισι, ψηλὰ 'ς τὰ παραθύρια
ἀπόλνα τὰ ξανθὰ μαλλιά τ' ἀργυροχτενισμένα
νὰ φκειάσου σκάλα ν' ἀνιβῶ, νὰ 'ρθῶ 'ς τὴν ἀγκαλιὰ σου,
νὰ φ'λῆσου τ' ἄσπρου τοῦ λιμό, τοῦ γαλανοῦ τοῦ μάτι
(ναυτοῦ = αὐτοῦ) Σίτοβ.

ἀργυρόχτενο τό, ἰδ. ἀργυρο- (II).

ἀργυροχτισμένος ἐπίθ. Κάρι.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρος καὶ τοῦ χτισμένος
μετοχ. τοῦ ρ. χτιζώ.

Ὁ δι' ἀργύρου χτισμένος: *Ἀσμ.

*Σ τὸν πύργο μας τὸ σιερὸ τὸν ἀργυροχτισμένο
τρεὰ παραθύρια θενὰ βρῆς ἀργυροχρυσωμένα.

ἀργυροψάλιδο τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ρόδ. κ.ά. ἀργυροψάλιο Κάρι. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. ψαλίδι.

*Ἀργυρᾷ ψαλὶς ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Φέρετε τ' ἀργυροψάλιδο νὰ κόψω τὰ μαλλιά μου,
φέρετε σκονὶ νὰ κρεμαστῶ μὲ τὸ μονογενῆ μου

Σηλυβρ.

Καὶ ποῦ 'ν' κρεμ-μὸς νὰ κρεμ-μιστῶ καὶ ποῦ γιὰλὸς νὰ πέσω
καὶ ποῦ 'ν' ἀργυροψάλιο νὰ κόψω τὰ μαλ-λιά μου;

Κάρι.

Ψαλίδι, ἀργυροψάλιδο, | μὴν κόψῃς τὰ χρυσὰ μαλλιά
καὶ κόψω 'γὼ τὰ δόντια σου | καὶ πάρω τα 'ς τὸ χρυσοφὸ
(γαμήλιον λεγόμενον τὴν ὥραν καθ' ἣν κτενίζουν τὴν
νύμφην) Ρόδ.

ἀργυρώνω ΓΜαρκορ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 233
— Λεξ. Βλαστ. Μετοχ. ἀργυρωμένος Καπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀργυρῶ.

1) Ἐπικαλύπτω δι' ἀργύρου, ἐπαργυρώνω Λεξ. Βλαστ.
Μετοχ. = ὁ ἐπαργυρωμένος Καπ.: *Ἀσμ.

Τὰ βούδια εἶναι χρυσόκερα, | τ' ἀλέτρι ἔχει μαργαριτάρι,
τὸ ζυγὸ του ἀργυρωμένο, | τὰ ζευλία χρυσόκερα,
τὸ ζευτήρι μαῦρο μετάξι.

2) Κάμνω τι στιλπνὸν ὥς ὁ ἄργυρος ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.:
Ποίημ.

*Ἡ θάλασσα γελάει, τὴν ἀργυρώνει
τὸ φεγγάρι ποῦ πάει κατὰ τὴ δύσι.

